

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 5 grudnia 2023 r.

Pozycja 335

POSTANOWIENIE z dnia 30 sierpnia 2023 r. Sygn. akt Ts 241/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej A.B. w sprawie zgodności:

art. 78 § 1 w związku z art. 88 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.) w zakresie, w jakim „jego rozumienie uzasadnia uznanie, iż ustanowienie pełnomocnika z urzędu nie przysługuje w postępowaniu zmierzającym do uruchomienia/wszczęcia postępowania, tj. w sytuacji kiedy z uwagi na brak toczącego się postępowania wnioskujący nie ma statusu strony”, z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 22 września 2021 r. (data nadania) A.B. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, wystąpił z żądaniem wskazanym w komparycji niniejszego postanowienia.

2. Skarga konstytucyjna została wniesiona na tle następującego stanu faktycznego.

Skarżący zwrócił się o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu złożenia wniosku o podjęcie na nowo prawomocnie umorzonych postępowań przygotowawczych w kilku sprawach.

Zarządzeniem sędziego Sądu Rejonowego w B. z 9 września 2020 r. (sygn. akt [...]) wniosek skarżącego nie został uwzględniony. W uzasadnieniu wskazano m.in., że prawo do pomocy prawnej z urzędu przysługuje przede wszystkim stronie procesowej, a skarżący nie wskazał – pomimo wezwania – żadnych nowych okoliczności, faktów lub dowodów, uzasadniających wznowienie postępowania.

Po rozpoznaniu zażalenia skarżącego, Sąd Rejonowy w B. Wydział III Karny postanowieniem z 22 października 2020 r. (sygn. akt [...]) postanowił utrzymać powyższe zarządzenie w mocy. W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazano m.in., że „prawo do wyznaczenia pełnomocnika z urzędu przysługuje osobie, która ma status strony postępowania, a nie doty-

czy wyznaczenia pełnomocnika z urzędu w celu analizy zakończonych spraw karnych. Nieodpłatna porada prawna udzielona przez organy państwowe nie jest udzielana w ramach przepisów procedury postępowania karnego”. Wobec tego, zdaniem sądu, nie zachodzą przesłanki z art. 78 § 1 w związku z art. 88 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555; obecnie: Dz. U. z 2022 r. poz. 1375, ze zm.; dalej: k.p.k.).

3. Zdaniem skarżącego, art. 78 § 1 w związku z art. 88 § 2 k.p.k. w zakresie wskazanym w *petitum* skargi jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji.

W jego opinii „jest rzeczą niekwestionowaną, iż prawo do pełnomocnika z urzędu czy obrońcy uzależnione jest jedynie od wykazania, iż wnioskujący o tego rodzaju pomoc nie ma środków na opłacenie kosztów pomocy prawnej. W takiej sytuacji jest przebywający w zakładzie karnym skarżący, który nie ma żadnych źródeł dochodu ani oszczędności” (s. 4 skargi).

Skarżący podkreślił, że (ze względu na odbywaną karę pozbawienia wolności) „z oczywistych powodów nie może samodzielnie w pełni realizować przysługujących mu uprawnień procesowych, w tym prawa do żądania wznowienia postępowania; może to uczynić wyłącznie poprzez ustanowionego pełnomocnika (...). Nie jest rolą Sądu Rejonowego, do którego zwracał się skarżący dokonywanie oceny czy wniosek o wznowienie postępowania jest zasadny czy nie – oceny tej dokona Sąd, do którego wniosek zostanie, zgodnie z właściwością skierowany” (s. 4 skargi).

Następnie skarżący podniósł, że „Kwestionowanie przez Sąd Rejonowy w Ż. prawa skarżącego do reprezentowania przez profesjonalnego pełnomocnika w sprawie o wznowienie postępowania godzi niewątpliwie w gwarantowane Konstytucją RP prawo do sprawiedliwego procesu, jak również stanowi o naruszeniu jednej z podstawowych gwarancji praw obywatelskich”. Sprzeczne z zasadą urzeczywistniania sprawiedliwości społecznej (wynikającej z art. 2 Konstytucji) jest „pozbawienie skarżącego możliwości merytorycznego skontrolowania niekorzystnego dla niego ostatecznego orzeczenia” (s. 4 skargi).

Skarżący wskazał, że postanowienie Sądu Rejonowego naruszyło prawo do rzetelnego procesu i prawo do sądu, które „realizuje się również przez umożliwienie obywatelowi skorzystania z pomocy profesjonalnego pełnomocnika w sytuacji kiedy sytuacja wnioskującego nie pozwala na opłacenie pomocy prawnej z własnych środków, a jednocześnie wnioskujący o ustanowienie pełnomocnika przekonany jest, iż postępowanie, którego wnioskujący był stroną nie zostało przeprowadzone prawidłowo, w sposób zgodny z konstytucyjnymi zasadami rzetelnego procesu” (s. 5 skargi).

Jego zdaniem, zaskarżone przepisy „nie znajdują uzasadnienia na gruncie konstytucyjnego systemu wartości. Ograniczenie praw i wolności obywatelskich, byłoby dopuszczalne tylko wtedy, gdyby zachodziła konieczność ochrony innej wartości konstytucyjnej, która w danej sytuacji miałaby pierwszeństwo przed wartościami znajdującymi się u podstaw art. 2 Konstytucji. W przypadku zaskarżonych przepisów nie można wskazać takiej wartości” (s. 5 skargi).

4. Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 28 października 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 23 listopada 2021 r.) wezwał skarżącego do usunięcia braków skargi konstytucyjnej przez: 1) udokumentowanie daty złożenia przez skarżącego wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu do wniesienia skargi konstytucyjnej oraz 2) doręczenie odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem wszystkich załączników złożonych wraz ze skargą konstytucyjną.

Pełnomocnik skarżącego w piśmie z 30 listopada 2021 r. (data nadania) wykonał punkt 2 powyższego zarządzenia i wniósł o przedłużenie terminu wykonania zobowiązania

określonego w punkcie 1. Następnie, w załączeniu do pisma z 11 stycznia 2022 r. (data nadania), złożył pismo dyrektora zakładu karnego w sprawie daty złożenia przez skarżącego wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego postanowieniem z 8 marca 2022 r. uwzględnił wniosek skarżącego o przedłużenie terminu, zawarty w piśmie z 30 listopada 2021 r. W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazano, że nie zachodzi potrzeba ponownego nadesłania dokumentów, wykonujących punkt 1 zarządzenia.

5. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 27 kwietnia 2022 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 19 maja 2022 r.) skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: 1) doręczenie odpisu lub poświadczoną za zgodność z oryginałem: a) kopii awersu i rewersu koperty, w której został nadany wniosek skarżącego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu wniesienia skargi konstytucyjnej oraz b) koperty zawierającej zawiadomienie obecnego pełnomocnika skarżącego o jego ustanowieniu w sprawie; 2) udokumentowanie daty doręczenia zawiadomienia o wyznaczeniu pierwszemu pełnomocnikowi z urzędu skarżącego; 3) uzasadnienie zarzutu niezgodności zaskarżonej regulacji z wolnościami lub prawami konstytucyjnymi skarżącego, wynikającymi z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji.

Pełnomocnik skarżącego ustosunkował się do powyższego zarządzenia w piśmie z 26 maja 2022 r. (data nadania). Wskazał, że podtrzymuje wnioski i twierdzenia zawarte w treści skargi konstytucyjnej, dotyczące naruszenia praw wynikających z art. 45 ust. 1 Konstytucji, gwarantowanych „wszystkim potencjalnym stronom postępowania sądowego” (s. 1 pisma). Wskazał, że normę tę narusza art. 87 § 2 k.p.k., ponieważ nie gwarantuje osobie, której praw lub interesów może dotyczyć postępowanie, praw tożsamych z prawami stron postępowania. Przepis ten uniemożliwia skorzystanie z prawa do rzetelnego procesu i prawa do sądu, które realizuje się również przez umożliwienie obywatelowi prawa do pomocy prawnej z urzędu (s. 2 pisma).

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 10 stycznia 2023 r. wezwał skarżącego do wyjaśnienia, w jaki sposób powyższa argumentacja dotycząca niezgodności art. 87 § 2 k.p.k. z art. 45 ust. 1 Konstytucji odnosi się do przedmiotu i wzorców kontroli wskazanych w skardze konstytucyjnej.

W piśmie z 7 lutego 2023 r. (data nadania) skarżący podtrzymał wnioski i twierdzenia zawarte we wcześniejszych pismach (w tym zakres zaskarżenia określony w skardze konstytucyjnej). Wskazał, że Sąd Rejonowy naruszył art. 45 ust. 1 Konstytucji, ponieważ odmówił skarżącemu prawa do reprezentowania przez pełnomocnika z urzędu, pozbawiając go tym samym prawa do wszczęcia postępowania (s. 1-2 pisma).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygania. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy braki formalne nie zostały usunięte w ustawowym terminie.

2. Nadanie niniejszej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest niedopuszczalne z kilku niezależnych od siebie powodów.

3. Przede wszystkim wskazany w skardze przedmiot kontroli nie spełnia warunków wynikających z art. 79 ust. 1 Konstytucji i doprecyzowanych w art. 53 ust. 1 u.o.t.p.TK.

Skarżący jako przedmiot zaskarżenia wskazał art. 78 § 1 w związku z art. 88 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 poz. 30, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2022 r. poz. 1375, ze zm.; dalej: k.p.k.) w zakresie, w jakim „jego rozumienie uzasadnia uznanie, iż ustanowienie pełnomocnika z urzędu nie przysługuje w postępowaniu zmierzającym do uruchomienia/wszczęcia postępowania, tj. w sytuacji kiedy z uwagi na brak toczącego się postępowania wnioskujący nie ma statusu strony”.

Kwestionowane przepisy mają następującą treść:

– artykuł 78 § 1 k.p.k.: „Oskarżony, który nie ma obrońcy z wyboru, może żądać, aby mu wyznaczono obrońcę z urzędu, jeżeli w sposób należyty wykaże, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Podstawą odmowy wyznaczenia obrońcy z urzędu nie może być skorzystanie przez oskarżonego z nieodpłatnej pomocy prawnej lub nieodpłatnego poradnictwa obywatelskiego, o których mowa w ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nieodpłatnej pomocy prawnej, nieodpłatnym poradnictwie obywatelskim oraz edukacji prawnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 945)”;

– artykuł 88 § 2 k.p.k.: „Pełnomocnikiem może być adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Pełnomocnika z urzędu wyznacza prezes lub referendarz sądowy sądu właściwego do rozpoznania sprawy. Do pełnomocnika stosuje się odpowiednio przepisy art. 77, art. 78, art. 81 § 1a-2, art. 81a § 1-3, art. 83, art. 84, art. 86 § 2 oraz przepisy wydane na podstawie art. 81a § 4”.

Trybunał Konstytucyjny ustalił, że kwestionowana w skardze norma nie wynika wprost z literalnego brzmienia zaskarżonych przepisów, lecz jest wynikiem ich wykładni w sprawie skarżącego. Sąd Rejonowy w B. w postanowieniu z 22 października 2020 r. (sygn. akt [...]) wskazał, że „prawo do wyznaczenia pełnomocnika z urzędu przysługuje osobie, która ma status strony postępowania” i nie przysługuje „w celu analizy zakończonych spraw karnych”. W rezultacie stwierdził, że nie zachodzą przesłanki wymienione w art. 78 § 1 w związku z art. 88 § 1 k.p.k.

W świetle dotychczasowego orzecznictwa Trybunału nie ma wątpliwości, że treść przepisów ukształtowana w procesie ich stosowania może być przedmiotem kontroli w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną – jednak tylko wtedy, gdy owa praktyka ma charakter stały, powszechny oraz jednoznaczny (zob. m.in. wyrok z 6 grudnia 2011 r., sygn. SK 3/11, OTK ZU nr 10/A/2011, poz. 113). Skarżący jest w takim wypadku zobowiązany wykazać w uzasadnieniu skargi konstytucyjnej, że kwestionowana przez niego interpretacja przepisów ma wymienione cechy (por. np. postanowienie z 1 czerwca 2022 r., sygn. SK 124/20, OTK ZU A/2022, poz. 32).

Uzasadnienie skargi konstytucyjnej w niniejszej sprawie nie zawiera jednak żadnego dowodu, że sposób rozstrzygnięcia sprawy skarżącego świadczy o nadaniu zaskarżonym przepisom kwestionowanej treści w sposób stały, powszechny i jednoznaczny. Równocześnie zaś Trybunał stwierdził, że w innych sprawach wniesionych do Trybunału przez tego samego skarżącego prezentowana była odmienna wykładnia przepisów kodeksu postępowania karnego – brak statusu strony nie był przeszkodą w ustanowieniu dla skarżącego pełnomocnika z urzędu w celu złożenia wniosku o podjęcie na nowo prawomocnie zakończonego postępowania przygotowawczego. Na tle spraw skarżącego należałoby więc przyjąć, że brak jest spójnej praktyki stosowania zaskarżonych przepisów w aspekcie wskazanym w niniejszej sprawie. Do czasu jej ukształtowania wydanie orzeczenia przez Trybunał jest niedopuszczalne, ponieważ rozstrzyganie sporów co do wykładni przepisów prawa jest materią zastrzeżoną dla Sądu Najwyższego (por. art. 183 ust. 1 Konstytucji oraz – spośród wielu – np. postanowienie z 26 października 2021 r., sygn. SK 136/20, OTK ZU A/2021, poz. 61).

Przejawem kwestionowania w skardze konstytucyjnej jednostkowej wykładni i subsumpcji prawa w sprawie skarżącego jest kierowanie zarzutów niekonstytucyjności także bezpośrednio do postanowienia Sądu Rejonowego (a nie tylko przepisów będących jego podstawą). W skardze konstytucyjnej wskazano, że „zostało ono wydane z naruszeniem prawa do rzetelnego procesu i prawa do sądu, które realizuje się również przez umożliwienie obywatelowi skorzystania z pomocy profesjonalnego pełnomocnika” (por. s. 5 skargi). W piśmie z 7 lutego 2023 r. (data nadania) podkreślono dodatkowo, że Sąd Rejonowy naruszył art. 45 ust. 1 Konstytucji, ponieważ odmówił skarżącemu prawa do reprezentowania przez pełnomocnika z urzędu, pozbawiając go tym samym prawa do wszczęcia postępowania (s. 1-2 pisma).

Trybunał Konstytucyjny nie jest właściwy do rozpoznania tego typu zastrzeżeń, dotyczących niekonstytucyjności konkretnych orzeczeń sądów powszechnych. W świetle art. 79 ust. 1 Konstytucji skarga konstytucyjna jest zawsze „skargą na przepis”, a nie na jego konkretne, wadliwe zastosowanie – nawet jeśli to prowadziłoby do niekonstytucyjnego skutku (por. np. postanowienie pełnego składu TK z 19 czerwca 2012 r., sygn. SK 37/08, OTK ZU nr 6/A/2012, poz. 69; podobnie np. postanowienie z 22 lipca 2021 r., sygn. SK 24/20, OTK ZU A/2021, poz. 43).

4. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że skarga konstytucyjna nie spełnia również wymogów formalnych związanych z wzorcami kontroli, wynikających z art. 79 ust. 1 Konstytucji i art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK.

Po pierwsze, skarżący nie uwzględnił specyfiki rozumienia art. 45 ust. 1 Konstytucji w sprawach karnych (co spowodowało w rezultacie również bezprzedmiotowość zarzutów stawianych na tle art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji, wskazanych jako wzorce dopełniające art. 45 ust. 1 Konstytucji).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, postępowanie karne jest przede wszystkim sprawą oskarżonego. Dla pokrzywdzonego, w sprawie z oskarżenia publicznego, sprawa karna staje się sprawą w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji dopiero po wszczęciu postępowania przed sądem przez uprawnionego oskarżyciela. Z art. 45 ust. 1 Konstytucji nie wynika więc bezwarunkowe prawo pokrzywdzonego do zainicjowania postępowania karnego w sprawach ściganych z oskarżenia publicznego – uprawnienie to przysługuje bowiem oskarżycielowi publicznemu (por. zwłaszcza wyroki z: 15 czerwca 2004 r., sygn. SK 43/03, OTK ZU nr 6/A/2004, poz. 58; 25 września 2012 r., sygn. SK 28/10, OTK ZU nr 8/2012, poz. 96; 30 września 2014 r., sygn. SK 22/13, OTK ZU nr 8/A/2014, poz. 96). Dodatkowo prawo do sądu pokrzywdzonego jest realizowane nie tylko w ramach postępowania karnego, ponieważ może on ponadto dochodzić roszczeń w postępowaniu cywilnym (por. np. wyrok z 12 maja 2003 r., sygn. SK 38/02, OTK ZU nr 5/A/2003, poz. 38 oraz powołany wyżej wyrok o sygn. SK 28/10).

Wbrew założeniom przyjętym przez skarżącego, nie przysługiwało mu więc wynikające z art. 45 ust. 1 Konstytucji prawo podmiotowe do wszczęcia postępowania karnego (w tym do skorzystania w tym celu z pomocy prawnej z urzędu – por. zwłaszcza pismo skarżącego z 7 lutego 2023 r.). Tymczasem właściwa (zgodna z orzecznictwem konstytucyjnym) interpretacja wzorca kontroli jest jednym z warunków koniecznych nadania jej dalszego biegu (por. np. postanowienia z 20 stycznia 2022 r., sygn. Ts 119/20, OTK ZU B/2022, poz. 58 i 27 października 2022 r., sygn. Ts 250/21, OTK ZU B/2023, poz. 104).

Po drugie, niezależnie od powyższego, skarżący nie wykazał również, że rzeczywiście doszło do naruszenia jego praw w sposób wskazany w skardze.

W skardze konstytucyjnej podkreślił on, że z racji przebywania w zakładzie karnym „nie może samodzielnie w pełni realizować przysługujących mu uprawnień procesowych, w tym prawa do żądania wznowienia postępowania; może to uczynić wyłącznie poprzez usta-

nowionego pełnomocnika” (s. 4 skargi). Ponadto wskazał, że został pozbawiony „możliwości merytorycznego skontrolowania niekorzystnego dla niego [bliżej nieokreślonego] ostatecznego orzeczenia” (s. 4 skargi; z kontekstu tego zarzutu wynika, że chodziło o postanowienia o umorzeniu postępowań przygotowawczych, które skarżący chciał wznowić z pomocą pełnomocnika z urzędu). W piśmie z 7 lutego 2023 r. wprost stwierdził, że na skutek odmowy przyznania mu pomocy prawnej z urzędu został pozbawiony prawa do wszczęcia postępowania (por. s. 1-2 pisma).

Należy jednak zauważyć, że wniosek o podjęcie na nowo prawomocnie umorzonego postępowania przygotowawczego nie jest objęty przymusem adwokacko-radcowskim (por. art. 327 § 1 i 2 k.p.k.). Skarżący mógł tę czynność wykonać samodzielnie drogą korespondencyjną (nawet odbywając karę pozbawienia wolności), ponieważ procedura karna nie przewiduje obowiązku składania pism procesowych osobiście we właściwym sądzie (por. np. art. 124 k.p.k.). Z treści jego pism nie wynika, aby bezskutecznie podjął taką próbę (ani tym bardziej – aby przyczyną jej niepowodzenia był bezpośrednio brak profesjonalnej pomocy prawnej z urzędu, a nie np. niespełnienie merytorycznych przesłanek wznowienia postępowania przygotowawczego, wymienionych w art. 327 § 1 i 2 k.p.k.).

Wskazany w skardze sposób naruszenia praw skarżącego ma więc charakter hipotetyczny (potencjalny). Zgodnie z orzecznictwem Trybunału skarga konstytucyjna jest zaś instrumentem przysługującym tylko wówczas, gdy naruszenie wolności lub praw konstytucyjnych podmiotu inicjującego postępowanie „nastąpiło rzeczywiście, a nie mogło tylko nastąpić. Celem takiego działania, motywowanego interesem prawnym skarżącego, jest usunięcie skutków naruszenia osobistego, bezpośredniego i aktualnego” (postanowienie z 27 października 2015 r., sygn. SK 2/14, OTK ZU nr 9/A/2015, poz. 157).

5. Dodatkowo skarżący nie usunął także – pomimo wezwania – wszystkich braków formalnych skargi, wskazanych w zarządzeniu sędziego Trybunału z 27 kwietnia 2022 r. Nie przedstawił bowiem uzasadnienia zarzutu niezgodności zaskarżonej regulacji z przysługującymi mu wolnościami lub prawami konstytucyjnymi, wynikającymi ze wskazanego wzorca kontroli (por. pkt 3 zarządzenia).

W piśmie z 26 maja 2023 r. (data nadania), stanowiącym odpowiedź na powyższe zarządzenie, skarżący podtrzymał argumentację zawartą w skardze konstytucyjnej i rozszerzył postawione w niej zarzuty niekonstytucyjności na art. 87 § 2 k.p.k. (który nie był przedmiotem zaskarżenia). Wezwany do wyjaśnienia, w jakim zakresie pismo to stanowi odpowiedź na zarządzenie sędziego Trybunału, w piśmie z 7 lutego 2023 r. potwierdził pierwotnie wskazany zakres zaskarżenia oraz zarzuty stawiane w skardze, a ponadto podkreślił, że Sąd Rejonowy – poprzez odmowę przyznania pełnomocnika z urzędu – naruszył jego prawo do wszczęcia postępowania (s. 1-2 pisma).

Żadne z powyższych twierdzeń nie stanowi argumentu lub dowodu na poparcie zarzutu niekonstytucyjności w rozumieniu art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK. Argumentacja skarżącego odnosi się do wydanego w jego sprawie orzeczenia, praw niewynikających z art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz unormowań wykraczających poza pierwotny zakres zaskarżenia (por. zwłaszcza pisma z 26 maja 2022 r. i 7 lutego 2023 r.). W odpowiedziach na zarządzenia sędziego Trybunału brak jest równocześnie jakiegokolwiek nawiązania do treści art. 2 Konstytucji (wskazanego w skardze jako związkowy wzorzec kontroli), eksponowany jest natomiast nowy zarzut nierówności praw osób będących stronami postępowania i niemających takiego statusu (dla którego w skardze konstytucyjnej nie wskazano właściwego wzorca kontroli).

Wobec powyższego Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania badanej skardze dalszego biegu na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 i 2 u.o.t.p.TK.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.